

Brigitte Weninger • Eve Tharlet

24 de povești
de citit înainte de
Crăciun

Traducere din limba germană
Marilena Iovu

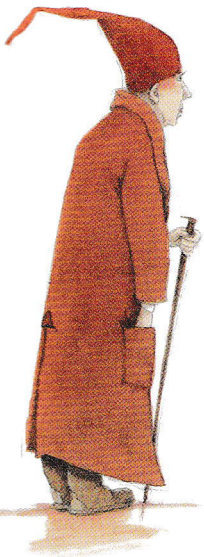
Cuprins

1.	Sosirea	5
2.	O stea norocoasă pentru Clara ghinionista	10
3.	Maica Domnului	14
4.	Plimbarea cu săniuța spre aventură	19
5.	Lista de dorințe a lui Nicu	25
6.	Niculae cel mic și cel mare	30
7.	Punciul dorințelor	35
8.	Trei purceluși de Crăciun	39
9.	Fularul lui Martin	44
10.	Fetița zăpezii, Snegurocica	49
11.	Turta dulce a Ninei	54
12.	Toma și ieslea	58

13. Crăciunul este pentru toată lumea	62
14. Iulian, salvatorul șoricilor	66
15. Un pat nou pentru tata urs	70
16. Cristalul vrăjit	75
17. Un brad de Crăciun al tuturor	81
18. Matei îl ajută pe Moș Crăciun	87
19. Copacul cu stele	92
20. Pruncul Iisus cel adevărat	98
21. Noapte de vis, timp prea sfânt...	103
22. Cele douăsprezece luni	107
23. Un pat ceresc	111
24. Crăciunul în pădurea piticilor	116

Sosirea

Luna tocmai răsărise pe cer când bunicul Moise, bătrânul pitic al pădurii, a ieșit din peștera lui cu un coș de lemne pentru foc.

- *Brrr!* Va fi destul de frig în seara asta! a mormăit el în barbă. Dacă nu vreau să-mi transform nepoții în stană de piatră, trebuie să le pregătesc un loc călduț.

Moise a așezat stiva de lemne sub crengile protectoare ale stejarului său preferat. Apoi a făcut focul și a atârnat o oală de supă deasupra flăcărilor care trosneau, după care a intrat în peșteră, căci mai avea multe de pregătit.

Pe crengile de sus ale stejarului stăteau două bufnițe cu penele dese și înfoiate.

- *Bu-huu!* Mamă, ai văzut? a întrebat puiul de bufniță, mereu înfometat.

Cu privirea lui pătrunzătoare observase o mișcare printre firele de iarbă, dar nu zărise niciun animal.

- Oh, sunt niște Oameni Mici, așa cum e bunicul Moise, i-a explicat mama-bufniță. Dar ei au pelerine care îi fac invizibili.

- *Huu-huu*, oare Oamenii Mici au gust bun? a continuat puiul de bufniță.

- *Nuuu!* a răspuns îngrozită mama-bufniță. Nimeni nu mănâncă vreodată Oameni Mici. Sunt prietenii noștri și adesea ne ajută pe noi, ființele pădurii.

- *Ooo!* Și ei unde trăiesc? a întrebat-o puiul de bufniță.

– Hmmm, a făcut gânditoare mama-bufniță. Sunt cam peste tot în lume. Unii chiar trăiesc în casele Oamenilor Mari. Dar pentru că sunt atât de mici și poartă pelerine care îi fac invizibili, nu îi vezi aproape niciodată.

– Și de ce au venit aici acum?

– Ah, guralivule, de unde să știu? a oftat ea. Taci puțin și ascultă! Poate că vei afla.

– Bunicule! Bunicule! Suntem a-i-i-ci! au strigat niște voci de undeva jos.

Toți piticii și-au scos pelerinele de camuflaj. Și-au făcut apariția cei doi copii, Vali și Vilia, alături de tatăl lor, Teo, care căra un rucsac greu. Cei patru pitici s-au salutat, așa cum fac piticii: și-au frecat nasul de trei ori și au spus: „Bim bam bum!“

– E bine că ați venit atât de devreme, a spus bunicul Moise, cu ochii strălucind de bucurie. Acum vom avea mult timp să vorbim și să mâncăm. Ați avut o călătorie plăcută? Cum se mai simte mama voastră?

I-a acoperit pe copii cu pături moi din piele de cerb și s-a așezat lângă foc, la căldură.

- Oh, călătoria a fost cu adevărat plăcută! a spus micul Vali. Ne-am întâlnit cu un vulpoi. Vilia era atât de speriată încât aproape că a făcut pe ea de frică. Dar vulpoiul a fost foarte prietenos, pentru că l-a recunoscut pe tata. Odată, cu mult timp în urmă, tata i-a scos un ghimpe din picior. Așa că ne-a lăsat să stăm pe spatele lui și ne-a adus până aici. A fost grozav!

- Nu e adevărat că era să fac pe mine de frică! a strigat sora lui geamănă, Vilia. Mi-a fost doar puțin teamă. Dar vulpoiul a fost foarte drăguț. Iar mama e din ce în ce mai obosită și s-a rotunjit atât de tare, încât aproape că se rostogolește din pat. Când vor veni bebelușii pe lume, sunt sigură că se va simți mai bine.

Vilia s-a uitat spre tatăl ei. El a încuviințat și s-a întors spre Moise:

- Da. Acum Mona are nevoie de odihnă și trebuie să stea cât mai mult în pat. Dar e cam greu când ai doi copii gălăgioși, care nu stau locului o clipă. Mulțumesc, bunicule, că i-ai lăsat să rămână cu tine pentru o vreme. Voi veni să îi iau de îndată ce vor veni bebelușii pe lume.

- Cu plăcere! a râs bunicul Moise. Mă bucur foarte mult că vă aflați cu toții aici. Sunt sigur că noi trei ne vom simți minunat împreună. Dar mai întâi de toate, hai să mâncăm câte un castron de supă fierbinte și gustoasă înainte să mergem la culcare.

- Voi sta cu drag la masă cu voi, spuse Teo, dar apoi vulpoiul Fred mă va duce acasă. Nu vreau să o las prea mult timp singură pe mama voastră.

Bunicul Moise a dat din cap și a turnat în castroane supă fierbinte de legume. Apoi, pentru o vreme, nu s-a mai auzit nimic, cu excepția unor plescăituri satisfăcute.

- Mulțumesc pentru tot, Moise, a reluat în cele din urmă Teo și s-a ridicat de la masă. În rucsac vei găsi haine de schimb pentru copii și niște cadouri de la Mona. Mă duc acasă acum.

Copii l-au îmbrățișat pe tatăl lor.

- Bim bam bum, tată. Ai grijă de mama!

Teo i-a strâns la piept pe copii, apoi a fluierat cu două degete. Imediat, la marginea pădurii, a apărut o umbră întunecată.

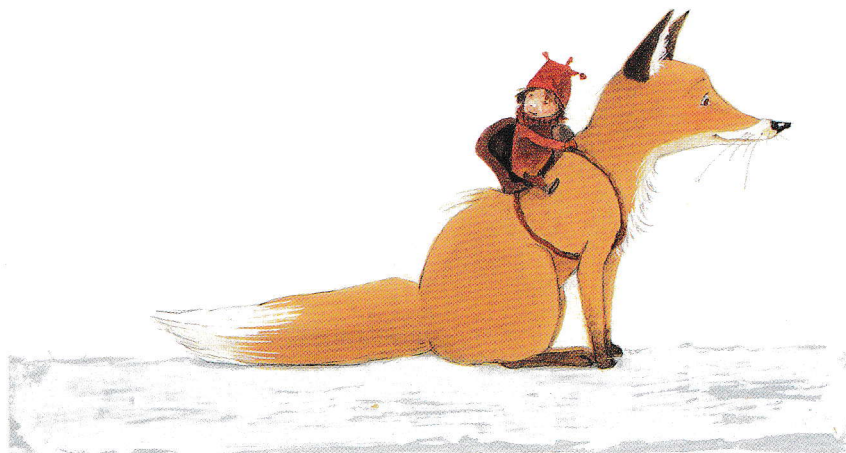
- Tovarășul meu de drum, vulpoiul, este aici. Să fiți cuminți, copii, și să nu-l supărați pe bunicul. Am încredere în voi. Bim bam bum!

Vilia și Vali i-au făcut cu mână lui Teo în timp ce se îndepărta, apoi ei și bunicul lor s-au cuibărit mai aproape de căldura focului.

- Te rugăm, vrei să ne spui o poveste?

Bunicul Moise i-a întins fiecăruia câte o bucată mare de tort de nuci.

Apoi, pentru o clipă, a închis ochii ca și cum ar fi vrut să își amintească ceva. după care le-a spus o poveste minunată. Bim bam bum!

O stea norocoasă pentru Clara ghinionista

Mai întâi s-a auzit o bufnitură surdă: BUF!

Apoi un urlet: „Mama! Aaa!”

Mama a sărit de la locul ei și s-a grăbit să ajungă acolo de unde se auzise urletul. Fiica ei cea mică stătea în fața raftului de cărți plângând și ținând o mână la frunte.

- Clara! Ce s-a mai întâmplat de data asta?

- Am vrut... să iau... cartea de povești... dar apoi... cartea asta de bucate... mi-a căzut în cap! a spus Clara printre suspine.

Mama a luat-o de mână și a dus-o la bucătărie. Apoi i-a pus Clarei o compresă cu gheață pe frunte și a oftat.

- Of, drăguța mea, parcă atragi toate relele.

Chiar așa era. Clara avea mereu ghinion. Dacă se îndrepta spre o ușă deschisă, aceasta i se închidea în nas. Când toți copiii primeau bomboane, la ea se terminau. Iar dacă undeva printre frunze era caca de câine, Clara călca cu siguranță acolo. Nu rata nicio ocazie să se lovească: se împiedica, se înțepenea în ceva, se julea la genunchi... nu exista zi fără ca fetița să nu aibă vreun plasture pe undeva.

